

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/4/2014
Identifikačné číslo spisu:	8012200653
Dátum vydania rozhodnutia:	18.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:8012200653.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu : F., nar. XX.XX.XXXX, bytom XX. Z.. XXX, X., zast. : JUDr. Alojzom Naništom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Sládkovičova č. 8, 080 01 Prešov, proti žalovanému : Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (pôv. Krajské riaditeľstvo Policajného zboru Prešov, Krajský dopravný inšpektorát) so sídlom so sídlom Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v priestupkovom konaní, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 08. novembra 2013 č.k. 3S/71/2012-30, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 08. novembra 2013 č. k. 3S/71/2012-30 m e n í tak, že žalobu z a m i e t a .

Žalobcovi právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. V zmysle článku VII. zákona č. 345/2012 Z.z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa s účinnosťou odo dňa 01. januára 2013 zmenil text ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších zákonov tak, že za prvú vetu boli vložené nasledujúce nové vety:

„Minister môže určiť, ktorý útvar Policajného zboru má spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a exekučného konania a samostatne konať pred súdom v rozsahu svojej pôsobnosti. Za útvar Policajného zboru koná pred súdom riaditeľ útvaru alebo ním poverený policajt alebo zamestnanec.“

Následne bolo na Najvyšší súd doručené rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o zrušení

rozpočtových organizácií č.p. SLV-PS-1120/2012, ktoré podpísal Podpredseda vlády a minister vnútra SR dňa 12.12.2012. Medzi uvedenými krajskými riaditeľstvami policajného zboru bol uvedený aj žalovaný. S odkazom na ustanovenie § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sa ďalej v rozhodnutí konštatovalo, že práva a povinnosti, t.j. aj procesného charakteru, zrušených rozpočtových organizácií prechádzajú dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. S prihliadnutím na hore citované ustanovenie § 4 ods. 2 zák. č. 171/1993 Z.z. a to, že Najvyšší súd nemá vedomosť, že by bol minister v tomto zmysle takto rozhodol. Na základe nižšie citovaných právnych noriem má Najvyšší súd preukázané, že do procesného postavenia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove ako pôvodne žalovaného správneho orgánu nastúpilo z titulu zákonných zmien Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

Preto bude s týmto procesným nástupcom ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho procesného nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka, vrátane aj výrokovej časti súdneho rozhodnutia pri identifikácii napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 19 O.s.p. spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

2. Rozhodnutím Č.p.: KRP-P-100/KDI-BCP-2012 zo dňa 02.06.2012 (s. 197 administratívneho spisu) žalovaný ako odvolací orgán v priestupkovom konaní podľa § 58 ods. 1 a § 59 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Prešove č.p.: ORP-DI-BCP-P-007/2011 z 13.04.2012 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňový orgán“ alebo „prvostupňové rozhodnutie“) a odvolanie zamietol.

3. V uvedenom prvostupňovom rozhodnutí bolo konštatované, že žalobca dňa 04.12.2010 v čase o 10.49 hod. v Prešove spôsobil dopravnú nehodu tak, že viedol motorové vozidlo továrenskej značky Iveco, EČ: X. (ďalej na účely rozsudku len „vozidlo Iveco“), ktoré nebolo možné prevádzkovať v cestnej premávke (druh karosérie - nadstavby, je schválená ako skriňová chladiarenská a nie ako nadstavba slúžiaca na odťah vozidiel) po Zlatobanskej ulici v smere na Solivarskú ulicu, kde začal odbočovať vľavo, na miesto ležiace mimo cesty, v čase, kedy už bol predchádzaný motorovým vozidlom zn. Škoda Octavia, EC: X. (ďalej na účely rozsudku len „vozidlo Octavia“), ktoré viedla vodička pani I. zo I., následkom čoho došlo k zrážke pravej prednej a bočnej časti vozidla Octavia s ľavou prednou bočnou časťou vozidla Iveco.

Súčasne prvostupňový orgán miesto dopravnej nehody, t.j. napojenie panelovej cesty na cestu č. III/068002 nemožno považovať za križovatku. Pri dopravnej nehode k zraneniu osôb nedošlo. Požitie alkoholických nápojov u vodičov zistené nebolo. Pri dopravnej nehode vznikla celková škoda na zúčastnených vozidlách vo výške cca 2.500 €.

4. Opísaným konaním žalobca podľa prvostupňového správneho orgánu porušil ustanovenia § 3 ods. 2 písm. a), § 4 ods. 1 písm. a), § 19 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinného ku dňu spáchania skutku (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 8/2009 Z.z.“) čím v zmysle § 137 ods. 2 písm. c), n) zák. č. 8/2009 Z.z. závažným spôsobom porušil pravidlá cestnej premávky a naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g) a písm. j) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 372/1990 Zb.“).

Podľa § 3 ods. 2 písm. a) zák. č. 8/2009 Z.z. účinného v čase opísaného skutku účastník cestnej premávky je ďalej povinný správať sa disciplinovane a ohľaduplne tak, aby neohrozil bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky, pritom je povinný prispôbiť svoje správanie najmä stavebnému, dopravnému-technickému stavu cesty, situácii v cestnej premávke, poveternostným podmienkam a svojim schopnostiam.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) zák. č. 8/2009 Z.z. v citovanom znení vodič je povinný použiť na jazdu len vozidlo, ktoré možno prevádzkovať v cestnej premávke.

Podľa § 19 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z.z. pred odbočovaním a počas odbočovania je vodič povinný dávať znamenie o zmene smeru jazdy. Vodič pri odbočovaní nesmie ohroziť vodiča idúceho za ním. Vodič je povinný pri odbočovaní dbať na zvýšenú opatrnosť. Vodič vozidla idúceho za vozidlom, ktoré odbočuje, musí dbať na zvýšenú opatrnosť a svojou jazdou nesmie ohroziť vodiča odbočujúceho vozidla.

Podľa § 137 ods. 2 písm. c) a n) zák. č. 8/2009 Z.z. v citovanom znení (2) Porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je

c) také porušenie pravidiel cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda alebo nesplnenie si povinností účastníka dopravnej nehody alebo škodovej udalosti,

n) vedenie vozidla vyradeného z cestnej premávky alebo vozidla, ktoré nebolo schválené na prevádzku v cestnej premávke, alebo vozidla vyradeného z evidencie,

Podľa § 22 ods. 1 písm. g) a j) zák. č. 372/1990 Zb. v citovanom znení priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto

g) poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda,

j) iným spôsobom ako uvedeným v písmenách a) až i) sa dopustí porušenia pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom podľa osobitného predpisu.

5. Postupom podľa § 22 ods. 2 písm. c) a d) zák. č. 372/1990 Zb. bola žalobcovi uložená sankcia

- pokuta vo výške 200 €

s uložením povinnosť nahradiť trovy priestupkového konania.

Podľa § 22 ods. 2 písm. c) a d) zák. č. 372/1990 Zb. za priestupok podľa odseku 1

c) písm. e), g) až i) možno uložiť pokutu od 150 eur do 800 eur a zákaz činnosti do troch rokov,

d) písm. j) možno uložiť pokutu od 60 eur do 300 eur a zákaz činnosti do dvoch rokov.

6. Pri svojom rozhodnutí žalovaný vychádzal z hore uvedeného skutkového stavu ako aj zo zápisnice o obhliadke miesta dopravnej nehody, podľa ktorej na vozovke v priamom úseku bola námraza alebo ujazdený sneh - obidve neposypané a rýchlostný limit premávky na danom mieste bol 50 km/h. Vjazd do areálu firiem, kam sa žalobca snažil odbočiť, nie je vyznačený dopravnou značkou. Po pravej, ako aj ľavej strane cesty sa nachádzal zasnežený trávnatý porast. Poveternostné podmienky boli nestážené. Miesto zrážky určené pri dopravnej nehode bolo 72,2 m od ZBM (mostíka na súkromný pozemok) a 1,6 m vľavo od stredovej deliacej čiary a nachádzalo sa na zlome pravej blokovacej stopy vozidla Octavia. V blízkosti sa nachádzajú úlomky laku žltej farby. Pravá blokovacia stopa č. 2 bola od ZBM 62,8 m a 0,8 m vľavo od stredovej deliacej čiary.

7. Žalovaný tiež poukázal na obsah záznamu o podaní vysvetlenia žalobcu zo dňa 04.12.2010, z ktorého okrem iného vyplýva, že dňa 04.12.2010 v čase o 10.49 hod. viedol vozidlo Iveco, pričom v nákladnej časti vozidla mal naložené poškodené vozidlo; vozovka bola zľadovatená a vo vozidle mal spolujazdcov. Za ním jazdilo vozidlo Policajného zboru, pričom mal zapnuté oranžové majáky. Išiel rýchlosťou do 20 km/h a s vozidlom na priamom úseku cesty sa chcel otočiť ako je vjazd k zemiakarni, pričom pred odbočením zapol smerovku.

Prešiel asi 20 m a plynule začal odbočovať vľavo. Pred týmto úkonom sa pozrel do spätného zrkadla. Nakoľko nič nevidel za svojím vozidlom, plynule odbočoval vľavo. Po vytočení vozidla vľavo začítal náraz. Pri zrážke sa nezranil a po nej s vozidlom nemanipuloval.

8. Zo záznamu o podaní vysvetlenia pani I. zo dňa 04.12.2010 okrem iného vyplýva, že dňa 04.12.2010 viedla vozidlo Octavia a vo vozidle jazdila sama. Po prejení pravotočivej zákruty videla pred sebou policajné vozidlo a odťahovku. Policajti išli bez výstražných svetiel, pričom nevedela uviesť, či odťahovka mala zapnuté majáky. Uvedené vozidlá išli pomaly, oproti nešli žiadne vozidlá a ona išla rýchlosťou do 50 km/h.

Mierne vybočila spoza policajného vozidla, videla zákrutu a žiadne vozidlo nešlo, preto dala smerovku vľavo a začala predchádzať policajné vozidlo. Keď okolo neho prešla, tak sa priblížila k ľavej bočnej časti vozidla odťahovej služby a bola teda v ľavom jazdnom pruhu.

9. Keď sa nachádzala pri ľavej bočnej časti asi v strede vozidla Iveco, jeho vodič začal odbočovať

vľavo. Reagovala brzdením a mierne stočila volant vľavo. Nasledoval náraz jej pravej prednej bočnej časti do ľavej bočnej časti odťahového vozidla Iveco tam, kde začína kabína vozidla. Na odťahovke nevidela smerové svetlo. Keby ho videla, tak by určite nezačala predchádzať uvedené vozidlá.

10. Zo záznamu o podaní vysvetlenia pána P. - príslušníka Policajného zboru a priameho svedka dopravnej nehody zo dňa 05.12.2010 okrem iného vyplýva, že dňa 04.12.2010 sa nachádzal v služobnom cestnom motorovom vozidle idúcim v smere na Prešov vo vzdialenosti 15 - 20 m za vozidlom odťahovej služby, na priamom úseku cesty. Služobné vozidlo bolo vedené rýchlosťou do 30 km/h. Zaregistroval, že vodič (zrejme vozidla idúceho pred služobným vozidlom) dal smerovku vľavo. Zrazu po ľavej strane sa mihlo vozidlo Octavia. Vozidlo odťahovej služby sa nachádzalo šikmo cez cestu, t.j. jeho predná časť už bola na zasneženej časti, keď vozidlo Octavia narazilo do ľavého boku vozidla Iveco. Ďalej uviedol, že si nevšimol, kedy ich začalo vozidlo Octavia predchádzať.

11. Obdobné skutočnosti potvrdil aj ďalší priamy svedok dopravnej nehody pán F. - príslušník Policajného zboru prostredníctvom záznamu o podaní vysvetlenia zo dňa 07.12.2010.

12. Prvostupňový orgán pribral do konania znalca z odboru doprava cestná D., ktorý dňa 13.04.2011 vypracoval znalecký posudok č. 35/2011 vo veci dopravnej nehody zo dňa 04.12.2010. Prvostupňový správny orgán určil znalcovi v znaleckom posudku zodpovedať a popísať priebeh nehodového deja, posúdiť spôsob a techniku jazdy vozidla Octavia a vozidla Iveco, posúdiť postavenie vozidiel pred dopravnou nehodou, vyhodnotiť možnosti jednotlivých vodičov na zabránenie vzniku dopravnej nehody, vyhodnotiť miesto zrážky a vyjadriť sa k iným zisteniam, ktoré sú dôležité pre posúdenie vzniku dopravnej nehody.

13. Na návrh žalobcu (01.06.2011) prvostupňový orgán vykonal vypočutie ďalších svedkov dopravnej nehody, a to pána U. (pravdepodobne zamestnanec žalobcu) a pána J. (vodič prevážaného poškodeného vozidla).

Pán J. do zápisnice o podaní vysvetlenia okrem iného uviedol, že vo vozidle Iveco sedel vpravo pri dverách, vozovka bola šmykľavá, dopravnú nehodu nevidel, nevidel ani spôsob jazdy a spôsob predchádzania vodičky vozidla Octavie. Vozidlo Iveco odbočovalo šikmo a že počas dokumentovania veci bol bokom spolu s ďalšou osobou - „chlapcom z odťahovky“ a tak nevedel potvrdiť tendenčné konanie jednej alebo druhej strany. K otázke či účastník konania pred úkonom odbočovania kontroloval situáciu v spätnom zrkadle sa vyjadriť nevedel.

14. Pošta pre druhého navrhnutého svedka sa vrátila s vyznačením: „zásielka neprevzatá v odbernej lehote“.

Vzhľadom na vykonané vypočutie navrhnutého svedka pána J., na neprevzaté predvolanie za účelom podania vysvetlenia pánom U. s prihliadnutím aj na to, že je zamestnancom žalobcu a z tohto vyplýva aj ich vzájomný pracovno-právny vzťah, čo je jeden z predpokladov jeho neobjektívneho posúdenia vnímanej udalosti, žalovaný vyhodnotil ako zjavne nedôvodné tvrdenie žalobcu, že prvostupňový orgán tohto svedka odmietol vypočuť.

15. K námietke žalobcu o nedostatočne zistenom skutkovom stave veci žalovaný uviedol, že prvostupňový orgán vypočul svedkov dopravnej nehody, ktorí mohli svojou svedeckou výpoveďou objasniť príčiny vzniku dopravnej nehody. Zároveň bol do konania pribratý znalec z odboru doprava cestná pre vypracovanie znaleckého posudku vo veci zavinenia tejto dopravnej nehody.

S poukazom na uvedené žalobca zastáva názor, že skutkový stav veci bol dostatočne zistený, t.j. zo strany prvostupňového správneho orgánu boli vykonané všetky dostupné kroky smerujúce k riadnemu a dostatočnému objasneniu dopravnej nehody. Súčasne zdôraznil, že oprávnenie rozhodnúť o rozsahu zisťovania podkladov pre rozhodnutie, ako aj výber dôkazných prostriedkov vyplýva z vrchnostenského postavenia správneho orgánu spojeného s jeho právomocou, danou mu zákonom voči subjektom podriadeným mu pri rozhodovaní, ako vyšetrovacieho princípu, na ktorom je priestupkové konanie v zákone o priestupkoch založené.

16. K námietke, že prvostupňový orgán odmietol vypočúť znalca k vypracovanému znaleckému posudku a opätovne vypočúť vodičku pani X. žalovaný uviedol, že znalec je v zmysle zákona povinný vypracovať znalecký posudok bez toho, aby svojim úmyselným konaním ovplyvňoval jeho závery a výsledky.

Úmyselným uvedením nepravdivých údajov v znaleckom posudku by sa znalec dopustil trestného činu v zmysle § 347 Trestného zákona, a tým by sa vystavil riziku trestného stíhania.

17. K námietke žalobcu, že znalec pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzal z toho, že povrch vozovky je lesklý, nie je zasnežený, žalovaný poukázal na bod 5 znaleckého posudku, t.j. že podkladom pre vypracovanie znaleckého posudku bol priestupkový spis č. p.: ORP-DI-BCP-P-007/2001. Predložený spisový materiál obsahoval medzi iným aj zápisnicu o ohliadke miesta dopravnej nehody, z ktorej je zrejmé, že na vozovke je námraza, alebo ujazdený sneh a vozovka je neposypaná, t.j. o námraze nachádzajúcej sa na ceste znalec mal vedomosť už v čase, kedy vyhotovoval znalecký posudok.

O tom, že znalec pri svojich výpočtoch prihliadal aj na stav povrchu vozovky, nasvedčuje aj časť II.4 Technická analýza pohybu vozidiel do miesta zrážky, kde znalec uvádza, že:

„Rýchlosť odbočovania vozidla Iveco zodpovedá obsahu podaného vysvetlenia jeho vodiča, ako ja jeho vyjadreniu v čase dodatočnej obhliadky miesta dopravnej nehody, ako aj uvádzanému klzkému povrchu vozovky a tým ...”,

ďalej v časti III.3.1 znaleckého posudku, kde znalec pre výpočet času potrebného pre priečne postavenie používa vzorec, kde jedna z premenných vo vzorci je $a_y = 2,5$ až $2,6$ m/s - čo zodpovedá námraze na ceste.

18. K odmietnutiu vypočúť vodičku pani X. žalovaný uviedol, že vodička vozidla Octavia bola dňa 04.12.2010 k veci dopravnej nehody vypočutá, pričom uvedeného dňa podala podrobnú svedeckú výpoveď.

Nou podaný rozsah svedeckej výpovede odvolací správny orgán považoval za úplný, dostatočný a taký, ktorý dáva relevantné informácie smerujúce opísaniu vzniku dopravnej nehody.

19. K námietke žalobcu, že podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Sžo 117/2009 je jednou z rozhodujúcich skutočností pre určenie, ktorí z účastníkov dopravnej nehody porušením svojich zákonných povinností nesie zodpovednosť za dopravnú nehodu uviedol, že je jeho povinnosťou pri rozhodovaní o odvolaní prihliadať aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, avšak udalosť v cestnej premávke, ktorá vznikne pri odbočovaní v čase predchádzania nemožno posudzovať všeobecne, ale vždy je potrebné prihliadať na špecifické, konkrétne a jedinečné okolnosti, ktoré sú rozhodujúce pre posúdenie takejto udalosti vo vzťahu k jej zavineniu.

Žalovaný považoval znamenie o zmene smeru jazdy za jednu, nie však jedinu z rozhodujúcich skutočností zodpovednosti za zavinenie dopravnej nehody.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

20. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca žalobu z 05.09.2012 na Krajský súd v Prešove.

21. Krajský súd v Prešove ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného a konanie ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, vypočul účastníkov konania, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu a jednohlasne dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, lebo zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci.

Na uvedenom základe napadnuté rozhodnutie žalovaného spolu s prvostupňovým rozhodnutím zrušil na základe ustanovenia § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p.

22. Krajský súd po citácii ustanovení § 58 ods. 1, § 73 ods. 2, § 51 zák. č. 372/1990 Zb., § 3 ods. 2, § 32 ods. 1, § 33 ods. 1 a 2 a § 59 ods. 1 Správneho poriadku označil za nesprávnu argumentáciu žalovaného vo vzťahu k svojmu oprávneniu rozhodnúť o rozsahu zisťovania podkladov pre rozhodnutie

ako aj o výbere dôkazných prostriedkov, ktoré má vyplývať z vrchnostenského postavenia správneho orgánu spojeného s jeho právomocou.

Takýto výklad by podľa krajského súdu znamenal svojvôľu správneho orgánu, ktorá nemá oporu v zákone. Naopak zákon ukladá správnemu orgánu povinnosť dať účastníkom konania možnosť uplatniť ich procesné práva.

23. Tiež neuznal názor žalovaného, že znalec je v zmysle zákona povinný vypracovať znalecký posudok bez toho, aby svojim úmyselným konaním ovplyvňoval závery a výsledky konania, čo postačuje na „nespochybnenie“ znaleckého posudku a teda aj na „nepotrebu“ sa k nemu vyjadriť, či vypočítať znalca za účasti žalobcu, ak sa takéhoto úkonu domáha.

Naopak, krajský súd označil znalecký posudok ako len dôkaz, ku ktorému (ako k iným dôkazom) sa má účastník konania právo vyjadriť, namietat ho, navrhnúť jeho doplnenie, a to o viac, nakoľko prvostupňový orgán rozhodnutím zo dňa 12.04.2012, č.: ORP-DI-BCP-P-007/2011 uznal vodičku vozidla Octavia vinnou zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky za porušenie § 15 ods. 5 písm. d) a § 19 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z.z.

Podľa § 15 ods. 5 písm. d) zák. č. 8/2009 Z.z. vodič nesmie predchádzať ak vodič pred ním idúceho vozidla dáva znamenie o zmene smeru jazdy vľavo a ak ho nemožno predísť vpravo podľa odseku 1, prípadne ak ho nemožno predísť v ďalšom voľnom jazdnom pruhu vyznačenom na vozovke v tom istom smere jazdy.

Podľa § 19 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z.z. pred odbočovaním a počas odbočovania je vodič povinný dávať znamenie o zmene smeru jazdy. Vodič pri odbočovaní nesmie ohroziť vodiča idúceho za ním. Vodič je povinný pri odbočovaní dbať na zvýšenú opatrnosť. Vodič vozidla idúceho za vozidlom, ktoré odbočuje, musí dbať na zvýšenú opatrnosť a svojou jazdou nesmie ohroziť vodiča odbočujúceho vozidla.

24. Z uvedeného vyplýva, že ani po nariadení znaleckého dokazovania a po vypracovaní znaleckého posudku, prvostupňový orgán si podľa krajského súdu dostatočne neujasnil, kto spôsobil dopravnú nehodu.

Ak dopravnú nehodu spôsobil žalobca tým, že začal odbočovať v čase kedy už bol obiehajúci vodičkom vozidla Octavia, nemohla byť táto vodička uznaná vinnou zo spáchania priestupku podľa § 15 ods. 1 písm. d) zák. č. 8/2009 Z.z., pretože v čase keď zahájila obiehací manéver, v prípade zavinienia dopravnej nehody žalobcom, tento ešte neodbočoval vľavo. Odbočovať vľavo začal až v čase, kedy už bol obiehajúci vodičkom vozidla Octavia.

25. Preto krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. preskúmané rozhodnutie v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu zrušil a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie.

Súčasne uložil správny orgán povinnosť v ďalšom konaní opätovne vo veci rozhodnúť na základe presne a úplne zisteného skutkového stavu. Správny orgán je povinný umožniť žalobcovi uplatniť všetky jeho procesné práva tak, ako to naznačil krajský súd v rozsudku a rozhodnutie náležite odôvodniť.

III.

Odvolanie žalovaného/stanoviská

A)

26. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 03.01.2014 (č.l. 41) proti rozsudku prvostupňového súdu žalovaný uviedol ako odvolací dôvod to, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.).

27. Konajúci súd v krátkosti sumarizuje odvolacie námietky žalovaného nasledovným spôsobom:

- žalobca nesúhlasí s výkladom krajského súdu vo vzťahu k svojmu oprávneniu rozhodovať o vykonaní dôkazov,
- pre spochybnenie pravdivosti znaleckého posudku je nutné k tvrdeniam predložiť procesne relevantné dôkazné prostriedky a

- vodička I. sa proti hore uvedenému rozhodnutiu zo dňa 12.04.2012 č.: ORP-DI-BCP-P-007/2011 odvolala s tým výsledkom, že toto konanie bolo voči jej osobe zastavené.

28. Záverom žalovaný požadoval zrušiť rozsudok krajského súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie, resp. zmenu rozsudku krajského súdu tak, že zamietne žalobu.

B)

29. Prostredníctvom svojho vyjadrenia zo dňa 11.07.2012 (č.l. 39) sa žalobcu zamerail na teoretický opis procesu hodnotenia dôkazov súdom a jeho výsledku, t.j. priradenia hodnoty použiteľnosti a následne aj pravdivosti dôkazu.

30. Takisto žalobca zdôraznil to, že dôvody uvádzané žalovaným v jeho odvolaní, už boli podrobené súdnemu prieskumu. Súd prvého stupňa sa s nimi zaoberal a náležite sa s nimi vysporiadal.

Tiež sa vyjadril k úlohe znalca v súdnom konaní.

31. Vo vzťahu k odôvodneniu rozsudku krajského súdu žalobca uviedol, že prvostupňový súd dôkazy vyhodnotil spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 132 O.s.p.

S poukazom na uvedené odvolací dôvod žalovaného vyhodnotil žalobca ako neopodstatnený.

32. Záverom žalobca navrhol priznať náhradu trov vo vyčíslenej výške odmeny 83,89 €.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

33. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (hoci preverovanie zákonnosti uloženia sankcie vyžaduje konať v rámci úplnej jurisdikcie, tak takýto postup v zmysle § 250ja ods. 2 O.s.p. v odvolacom konaní senát nepovažoval za potrebný) a po jeho verejnom vykonaní a po neverejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože napadnuté rozhodnutie správneho orgánu je vo výroku vecne správne, a preto napadnutý rozsudok postupom podľa 220 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 zmenil tak, že žalobu podľa 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

34. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (žalobcu), t.j. zodpovednosti za obranu svojich práv (vigilantibus leges sunt scriptae) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu orgánu verejnej správy. Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t.j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho počas súdneho prieskumu presviedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

35. Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o zrušení napadnutého rozhodnutia, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zrušujúcimi námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 O.s.p.), a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2 Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

36. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) Najvyšší súd celkom zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

37. Ďalej Najvyšší súd zdôrazňuje, že ak dôjde k záveru, že už prvé procesné, resp. iné pochybenia žalovaného krajský súd nedostatočne pri kontrole zákonnosti vyhodnotil a ich intenzita naplní zrušovacie dôvody uvedené zákonodarcom v ustanovení § 250j ods. 2 O.s.p., potom preverovanie oprávnenosti ďalších námietok je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [najmä rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr Garcia Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] nehospodárne.

Obdobný postup je možné analogicky použiť aj vo vzťahu k argumentácii žalovaného.

38. Z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

39. V súvislosti s prejednávanou vecou tiež Najvyšší súd poukazuje na tú skutočnosť, že priestupkové konania v svojej podstate predstavuje tie správne konania, pri ktorých priestupkový orgán podľa osobitného zákona rozhoduje nielen o vine ale aj o uložení sankcie.

Nakoľko však z obsahu odvolania nevyplýva argumentácia, ktorá by vytykala odmietnutie úplnej jurisdikcie správnym súdom (§ 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p.), Najvyšší súd ďalej správnosť výberu mechanizmu nápravy neposudzoval.

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. platí, že ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

40. Na prvom mieste žalovaný prostredníctvom svojho odvolania namietal, že krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

V súvislosti s uvedenou námietkou nemá Najvyšší súd ani zo zápisnice o pojednávaní z 08.11.2013 ani zo zvyšku súdneho spisu preukázané, že by vôbec krajský súd pri prejednaní rozhodnutia o správnej sankcii pristúpil k dokazovaniu v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. Vo svojom štandardnom postupe sa

sústredil na oboznámenie sa s obsahu administratívneho spisu, ktorý obsahoval dôkazné prostriedky vykonané už v predchádzajúcom priestupkovom konaní.

41. Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd vo svojej judikatúre stabilne zdôrazňuje viazanosť všeobecných súdov zásadou zákonnosti, ktorá je na jednej strane vymedzená princípom „*iura novit curia*“ (súd pozná právo) a na strane druhej limitovaná rozhodovacou nezávislosťou „*secundum et intra legem*“ (podľa, na základe a v medziach zákona). Uvedená zásada zákonnosti je ústavne vymedzená prostredníctvom článku 152 ods. 4, článku 2 ods. 2 a článku 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa článku 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa článku 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa článku 144 ods. 1 ústavy sú sudcovia pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

42. V súvislosti s vyššie uvedeným musí Najvyšší súd tiež zdôrazniť, že vo svojej rozhodovacej činnosti neustále poukazuje na nutnosť dodržiavať zásadu právnej istoty (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky), t.j. že v obdobných veciach je možné sa od predchádzajúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu meritórne odchýliť iba, ak sa podstatne zmenili skutkové okolnosti a právne základ pre vyhlásenie súdneho rozhodnutia.

Preto s princípom právnej istoty je tesne spojená kontinuita právnych názorov súdov na riešenie obdobných vecí.

43. Preto s prihliadnutím na vyššie uvedené právne názory Najvyšší súd zdôrazňuje, že prostredníctvom svojej rozhodovacej činnosti sa už viackrát vyjadril k obsahu zrušujúceho ustanovenia § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. Pritom kladol vysoký dôraz na zachytenie skutkového stavu prostredníctvom písomných podkladov zhromažďovaných správnym orgánom v administratívnom spise.

Napríklad prostredníctvom rozsudku sp.zn. 1Sžso 33/2010 z 22.03.2011 vyslovil nasledujúce právne názory (konajúci senát cituje v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 7 O.s.p. v rozsahu relevantnom pre odôvodnenie svojich nižšie vyslovených záverov, v podrobnostiach je text rozsudku zverejnený na internetovej stránke Najvyššieho súdu):

„Najvyšší súd v svojej rozhodovacej praxi neustále upozorňuje účastníkov na odlišný charakter správneho súdnictva, v ktorom prevažuje kasačný spôsob prieskumu (§ 250i ods. 1 veta prvá O.s.p.) napadnutých správnych rozhodnutí, tzn. že správny súd vykonáva iba prieskum správnosti zistenia skutkového stavu na základe podkladov obsiahnutých v pripojenom správnom spise (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.), a ak dospeje k názoru, že skutkový stav nebol riadne zistený, nie je to dôvod na súdne zisťovanie riadneho skutkového stavu vykonávaním dôkazov, ale naopak je to zákonný dôvod na zrušenie rozhodnutia správneho orgánu.

Je celkom logické, že žalobca v súdnom konaní prezentuje svoje subjektívne predstavy, prečo by malo byť rozhodnutie správneho orgánu preňho priaznivé. Toto však na úspech v súdnom prieskume správnych rozhodnutí je nepostačujúce, pokiaľ žalobca okrem svojich predstáv neponúkne právne relevantnú argumentáciu (dôkazné prostriedky) na ich podporu (procesná zásada bremena tvrdenia).

V správnom konaní je vykonanie dôkazov veľakrát spojené, resp. si vyžaduje osobitné znalosti na to, aby bol správne verifikovaný obsah dôkazu. Aj v konaniach spojených s posúdením zdravotného stavu žalobca sa vyžadujú na zistenie skutkového stavu osobitné, najmä medicínske znalosti [resp. znalosti z iných odborností - poznámka konajúceho súdu], ktorými sudcovia bežne nedisponujú.“

44. Vyššie prezentované názory ďalej Najvyšší súd zovšeobecnil prostredníctvom iného rozsudku (sp.zn. 1 So 57/2012 z 13. augusta 2013) nasledovne tak, že vymedzil vo všeobecnej rovine tri úrovne vadných zistení skutkového stavu, ktoré je nedostačujúce na (právne) posúdenie vecí:

„Občiansky súdny poriadok medzi zrušovacie dôvody správneho súdnictva spojené so skutkovým stavom zaraďuje najmä také zistenie skutkového stavu, ktoré je zákonodarcom prezentované ako nedostačujúce na posúdenie vecí (viď § 250j ods. 2 písm. c/ v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p.). Uvedená vada v zistení skutkového stavu (t.j. nie riadne zistený skutkový stav) môže kolísať v rôznych medziach,

a to:

- i. neúplne zistený, tzn. s riadnou oporou v právnom poriadku neboli zistené všetky potrebné skutočnosti (napríklad prehliadnutie konkrétnej skutočnosti alebo odmietnutie vykonania predkladaného alebo požadovaného dôkazu a iné),
- ii. nedostatočne (kvázi úplne) zistený, tzn. bez riadnej opory v právnom poriadku (napríklad následkom omylu pri výbere ustanovenia) boli zistené celkom iné a teda nepotrebné skutočnosti, poprípade s riadnou oporou v právnom poriadku boli predložené alebo získané dôkazné prostriedky nesprávne vyhodnotené (napríklad špatne určený vek žiadateľa alebo jeho zdravotné postihnutie, a to aj na základe nepravdivých, falšovaných či pozmenených informácií alebo dokumentov, alebo zamlčaním podstatných údajov dôležitých pre dávkové konanie a iné vady skutkového stavu), alebo
- iii. nelegálne zistený skutkový stav, tzn. v rozpore s právny poriadkom (najmä v rozpore s právny predpisom upravujúcim oprávnené používanie rôznych zisťovacích metód a s následkami uvedenými v ustanovení § 7 ods. 3 zákona č. 166/2003 Z.z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov /zákon o ochrane pred odpočúvaním/).

45. Potom z textu citovaného judikátu pre správne súdnictvo vyplýva potreba, aby konajúci správny súd využívajúc zrušovací titul obsiahnutý v ustanovení § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. konkretizoval v rámci žalobných bodov úroveň vadnosti zistení skutkového stavu za tým účelom, aby správny orgán, ako účastník súdneho prieskumu, bol zákonným spôsobom poučený o svojich pochybeniach a bol mu naznačený spôsob nápravy.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva (viď najmä body č. 21 a 23), že aj znalecký posudok neodstránil pochybnosti o tom, kto predmetnú dopravnú nehodu spôsobil. S poukazom na rozsudky Najvyššieho súdu sp.zn. 6 Sžo 34/2007 z 27.11.2007 a sp.zn. 1 Sžo 117/2009 z 08.06.2010 vyvodil krajský súd záver, že pre riadnu aplikáciu ustanovení § 15 ods. 5 písm. d) a § 19 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z.z. :

„, ani po nariadení znaleckého dokazovania a po vypracovaní znaleckého posudku, , prvostupňový správny orgán nemal jasno, kto spôsobil dopravnú nehodu.“

46. Najvyšší súd po oboznámení sa s obsahom znaleckého posudku č. 35/2011 znalca D. však dospel k opačnému záveru.

V zmysle príslušných ustanovení zákona č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 382/2004 Z.z.“) je znalec zapísaný do zoznamu spomedzi uchádzačov, ktorí musia okrem iného popri splnení podmienky vysokej odbornosti v svojom odbore a odvetví splniť aj podmienku bezúhonnosti, a to počas celého výkonu svojej znaleckej činnosti, pri ktorom musia (§ 5 ods. 7 v spojení s § 16 ods. 2 zák. č. 382/2004 Z.z.) dodržiavať nielen právny poriadok ale morálne a etické zásady výkonu tejto činnosti, pričom uvedenú činnosť musí tiež vykonávať nestranne a nezaujato podľa najlepšieho svedomia a vedomia pri plnom využití jeho odborných znalostí.

Podľa § 5 ods. 1 písm. b), e) a f) zák. č. 382/2004 Z.z. ministerstvo zapíše do ministerstvo zapíše do zoznamu do 60 dní od doručenia písomnej žiadosti o zápis fyzickú osobu, ktorá

b) je bezúhonná,

e) vykonáva prax v odbore, ktorý je predmetom činnosti, v trvaní najmenej päť rokov a v prípade znalcov najmenej sedem rokov,

f) zložila skúšku z odboru alebo odvetvia, ktoré je predmetom žiadosti o zápis a ktorou preukazuje svoju odbornú spôsobilosť (ďalej len "odborná skúška"),

47. Ďalej formálny obsah znaleckého posudku ako výsledku špecializovanej odbornej činnosti vykonanej za podmienok ustanovených v zák. č. 382/2004 Z.z. znalcom pre zadávateľa tvoria viaceré jeho časti (§ 17 ods. 3), ktoré vo vzájomných súvislostiach a aj ako celok musia zabezpečiť preskúmanie jeho obsahu a overenie odôvodnenosť postupov.

Potom, ak správny súd dospeje k záveru, že konkrétny znalecký posudok má nedostatky, potom aj musí presne špecifikovať, či ide o nedostatky formálneho vyhotovenia, o nedostatky nepreskúmateľnosti, poprípade nedostatky odborného zistenia. Je celkom logické, že posledne uvedené dve skupiny

nedostatkov musia mať za svoj podklad vysoko erudované tvrdenia (viď napríklad ustanovenie § 19 ods. 1 zák. č. 382/2004 Z.z.).

Podľa § 17 ods. 3 zák. č. 382/2004 Z.z. Podľa § 17 ods. 3 zák. č. 382/2004 Z.z. písomne vyhotovený znalecký posudok obsahuje

- a) titulnú stranu,
- b) úvod,
- c) posudok,
- d) záver,
- e) prílohy potrebné na zabezpečenie preskúmateľnosti znaleckého posudku,
- f) znaleckú doložku.

Podľa § 19 ods. 1 zák. č. 382/2004 Z.z. znalecký ústav ako právnická osoba je špecializované vedecké a odborné pracovisko, ktoré plní funkciu rezortného a metodického centra v oblasti znaleckej činnosti zapísanej v zozname. Znalecký ústav vykonáva znaleckú činnosť najmä vo zvlášť obťažných prípadoch vyžadujúcich osobitné vedecké posúdenie.

48. Následne žalobca v súvislosti s uvedenou námietkou o vadách znaleckého posudku prostredníctvom podanej žaloby najmä brojil (č.l. 2 a 3) proti jeho

- nepresvedčivosti (najmä stav povrchu vozovky na mieste dopravnej nehody a postavenie vozidiel na začiatku nehodového deja zrážky),
- svojvoľnosti (nejednoznačnosť v čase zapnutie smerového svetla),
- neúplnosti (dodatočnosť obhliadky bez prítomnosti vodičky X., riadne nezabezpečenie miesta dopravnej nehody policajtom,),

Krajský súd namiesto toho, aby sa s uvedenými žalobnými bodmi podrobnejšie zaoberal (viď najmä bod č. 38), tak generálne poňatou argumentáciou označil predložený znalecký posudok za taký, ktorý neodstránil pochybnosti, t.j. nevyhovujúci pre posúdenie skutkového stavu.

49. Aj konanie podľa Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred správnym súdom je ovládané zásadami, ktorých základ vychádza z jeho Prvej časti. Preto je nepochybné, že účastníci v správnom súdnom konaní sú zaťažení dôkazným bremenom pre každé svoje tvrdenie, ktoré súvisí s rozhodovacou činnosťou konajúceho správneho súdu, čo však žalobca nevykonával a iba vzniesol subjektívne tvrdenia bez podpory v predložených dôkazných prostriedkoch.

Tento záver nevybočuje ani zo záverov vyslovených v rozsudku Najvyššieho súdu sp.zn. 6 Sžo 34/2007. Na uvedenom základe sa Najvyšší súd stotožňuje s odvolacou námietkou žalovaného (č.l. 43), že

„Žalovaný ďalej uvádza, že osobu znalca štátom aprobovanú osobu, ktorej ustanovením do konkrétneho priestupkového konania vzniká zodpovednosť za riadne a včasné splnenie zadanej znaleckej úlohy pod sankciou poriadkového, administratívneho alebo trestného postihu. Potom, pokiaľ žalobca chcel spochybniť závery znalca, bolo jeho povinnosťou predložiť k týmto tvrdeniam také procesne relevantné dôkazné prostriedky, ktoré by jednoznačne odborné závery znalca spochybnili.“

Podľa § 101 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a že dbajú na pokyny súdu.

Podľa § 120 ods. 1 veta prvá v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

50. Najvyšší súd má naopak z predloženého znaleckého posudku preukázané, že po formálnej stránke nevykazuje evidentné nedostatky. Po stránke obsahovej je znalecký posudok dostatočne preskúmateľný a zrozumiteľný (napriek používaniu množstva odborných termínov), obsahuje podklady súvisiace so spisom správneho orgánu a z nich vyplývajúce zistenia (t.j. rýchlosť vozidiel, ich postupné presúvanie sa v danom čase a mieste a z toho vyplývajúce vôľové reakcie) dosiahnuté prostredníctvom odborných programových postupov sú celkom logické (najmä vývody znalca vyplývajúce zo stôp nehodových deformácií na povrchu obidvoch vozidiel) a pre objasnenie ustanovení § 15 ods. 5 písm. d) a § 19 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z.z. celkom postačujúce.

Pre Najvyšší súd z uvedeného znaleckého posudku nevyplývajú žiadne pochybnosti v tom duchu, ako

konštatuje krajský súd, a naopak jednotlivé odpovede uvedené v časti III. Záver jednoznačne smerujú k potvrdeniu záveru vysloveného žalobcom a jeho prvostupňovým orgánom, že žalobca svojim konaním dňa 04.12.2010 naplnil skutkové podstaty (najmä § 19 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z.z.) mu za vinu kladených priestupkov.

51. Pritom v tak skutkovo zložitej dopravnej situácii (viď aj argumentácia žalovaného na str. 9 napadnutého rozhodnutia o možných technických nedostatkoch pri zapnutí ukazovateľa zmeny smeru jazdy a o možnej neistote vodiča, či funkčnosť mechanizmu smerovej signalizácie je práve v tom čase dostatočná na upozornenie okoloidúcich účastníkov premávky o jeho úmysle zmeny smeru jazdy) nie je povinnosťou konajúceho správneho súdu bezvýnimočne zotrvať na preukázaní zistenia, či vodič osobného motorového vozidla, ktorý bol účastníkom dopravnej nehody, dával pred dopravnou nehodou pri odbočovaní znamenie o zmene smeru jazdy, ako sa domnieval krajský súd preberajúc tak argumentáciu žalobcu.

52. Za tejto situácie Najvyšší súd musí tiež odmietnuť argumentáciu krajského súdu o potrebnosti osobného výsluchu znalca k predloženému znaleckému posudku, ktorá je v danom prípade neefektívnym úkonom iba predlžujúcim priestupkové konanie. Opačná situácia by nastala, pokiaľ by žalobca predložil minimálne na porovnateľne rovnakej alebo vyššej úrovni vyslovené argumenty o konkrétnych právnych nedostatkoch vypracovaného znaleckého posudku. Nakoľko tak žalobca nekonal, správne žalovaný vyhodnotil aj túto námietku ako nedôvodnú.

53. Ďalej žalobca prostredníctvom žaloby upozornil na značnú stručnosť výsluchov svedkov (č.l. 2), nevierohodnosť výsluchu svedkyne pani Pavlíkovej a nevypočutie svedka U. V súvislosti s uvedeným Najvyšší súd poukazuje na to, že v prípade osôb, ktoré sú podozrivé zo spáchania priestupku, a to čo i len zo spoluzavinenia (v prejednávanej veci uvedená vodička), nie je možné namietat' vieryhodnosť výsluchu takej osoby, nakoľko takýto prístup by viedol k popretiu možnosti odmietnuť samousvedčovaciu povinnosť v správnom trestaní. Preto správne žalovaný za danej situácie vyhodnotil návrh na ďalšie vypočutie pani Pavlíkovej ako procesne neefektívny. Čo sa týka nevypočutia svedka U., Najvyšší súd si osvojil vyššie uvedené dôvody žalovaného (viď bod č. 14), prečo od jeho vypočutia upustil.

54. Nakoľko žalobca aj v súvislosti so svojou námietkou o dvojnásobnej zmene miesta stretu vozidiel zotrval iba v rovine tvrdení, Najvyšší súd ju totožne, ako hore uvedenú námietku o nedostatkoch znaleckého posudku (viď najmä bod č. 53), zamietol. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa záverov žalovaného o nespôsobilosti vozidla Iveco na odťah vozidiel, Najvyšší súd zotráva na svojej nižšie uvedenej argumentácii o nerozpornom odôvodnení tejto námietky žalovaným.

V.

55. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie žalovaného má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku ako aj zák. č. 372/1990 Zb. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že konanie žalobcu naplnilo všetky znaky skutkovej podstaty priestupku v zmysle príslušných ustanovení § 22 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb.

Počas konania nebolo účastníkmi naznačené ani odvolací súd nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť.

56. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich

rozhodnutiach (čl. 1 ods. 1 ústavy), najmä už v citovanom rozhodnutí sp.zn. sp.zn. 1 Sžo 33/2010 z 22. marca 2011 ako aj sp.zn. 1So 57/2012 z 13. augusta 2013, pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nich obsahu a vyslovených právnych názorov (viď účinky sledované v § 250ja ods. 4 a contrario odsek 7 O.s.p. spolu s čl. 144 ods. 1 ústavy) s prihliadnutím na ústavný princíp právnej istoty odchyľil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska v zmysle záverov judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zjednocovania alebo zamedzovania vydávania protirečivých rozsudkov, najmä vec Zielinsky, Pradal a spol. v. Francúzska republika č. A- 24846/94, 34165/96 až 34173/96, poprípade vec Borovská a Forrai v. Slovenská republika č. A- 48554/10 z 25.11.2014), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa §156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

57. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na úplnú náhradu trov tohto konania, čo však v prejednávanej veci nenastalo.

58. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), a hoci išlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava priestupkového konania je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), tak v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).